

PÄIVI LUKKARILA

Super-someponi
KEMPPAINEN

KUVITTANUT MILLA PALONIEMI

Karisto
Hämeenlinna

Teksti © Päivi Lukkarila ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Kuvitus © Milla Paloniemi

ISBN 978-951-1-41140-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

1

Aura potkaisu polkupyörän liikkeelle ja antoi sen rullata läpi kerrostalon pihan. Metsään johtavalle polulle päästessään hän alkoi polkea seisaaltaan, jotta sai kiihdytettyä vauhtia mahdollisimman nopeasti. Pyörä tärähteli ja pompahteli osuessaan polun yli risteileviin puunjuuriin, mutta meno tasaantui hetkeä myöhemmin, kun Aura ehti peltoaukean keskellä kulkevalle tielle. Tien päässä siinsi aitaus, jossa seisoskeli kaksi hevosta. Aura vetäisi ilmaa keuhkoihinsa ja huusi:

– Kemppainen!

Takaisin kajahti kimeä, hieman hirnahdusta muistuttava huudahdus:

– Au-ra! A-u-raa-aa!

Aura oli pakahtua onnesta. Aitauksessa, hevuskaverinsa Viiman kanssa, odotti Kempainen-poni, ehkä pieni, mutta silti paras kaikista.

Aura ehti aitaukselle, viskasi pyöränsä maahan ja sujahti aidan alta ponin luo. Se työnsi pehmoisen, pyöreän turpansa hänen takintaskujaan vasten ja nuuski, oliko hän tuonut sille jotain hyvää. Ja tietysti Aura oli. Jos hän joskus oli unohtanut tuoda edes yhden sokeripalan, Kempainen oli saattanut mököttää pitkään. Tänään Aura kaivoi taskustaan levyllisen näkkileipää ja taittoi siitä palasen ennen kuin ojensi loput Kempaiselle. Kun Kempainen ryhtyi ahmimaan näkkäriä, Aura livautti toiseen käteen kätkevänsä palan Viimalle. Vaikka Kempainen rakasti tuota isoa, kilttiä tammaa, se olisi ahneuksissaan syönyt kaiken itse, jos Aura ei olisi pitänyt Viiman puolta.

Kun näkkileipä oli sitten hyvin pureskeltuna päätynyt Kempaisen vatsaan, Aura

ehdotti, että hän harjaisi Kemppaisen ja ratsastaisi sillä hetken Johanneksen talon pihamaalla. Kemppainen lupautui ratsuksi vähän vastentahtoisesti. Noin periaatteessa siitä ei ollut erityisen kivaa toimia ratsuna, mutta toisaalta nyt, asuttuaan joitakin viikkoja Viiman tallikaverina Johanneksen maatilalla, se oli alkanut vähän pitkästyä. Päivät maatilalla olivat mukavia mutta aika yksitoikkoisia. Auran vierailut katkaisivat päivän kivasti.

Aura ryhtyi siis harjaamaan Kemppaista. Samalla hän mietti, kuinka mahtavaksi hänen elämänsä olikaan muuttunut sen jälkeen, kun hän paria kuukautta aiemmin oli löytänyt ratsastuskoululta karanneen Kemppaisen kotitalonsa rappukäytävän ylätasanteelta. Ensin hän oli yrittänyt piilotella ponia huoneessaan, mutta sitten poikien etsiväkerho oli paikallistanut karkulaisen ja Kemppainen oli haettu takaisin ratsastuskoululle. Kun se oli vähän myöhemmin aiottu myydä, Aura oli päätynt karkaa-

maan sen kanssa metsään. Onneksi karkumatka oli päättynyt loppujen lopuksi onnellisesti ja äiti ja isä olivat luvanneet ostaa Kemppaisen Auralle. Kemppaisen kakkapallerot olivat sitä paitsi osoittautuneet niin mainioksi kukkalannoitteeksi, että ruusuja kasvattavat tädit olivat valmiita maksamaan niistä melkein mitä tahansa. Kakkapusseista ansaituilla rahoilla Auran perhe sai maksettua Kemppaisen ja sen ruoat. Aura muisti, kuinka upeata oli ollut näyttäytyä ensimmäistä kertaa Olivialle ja Janinalle Kemppaisen selässä. Koulukaverit eivät vain olleet tahtoneet uskoa, että ponin nimi oli tätä nykyä Kempainen eikä enää Pähkinä, niin kuin ratsastuskoulussa. Kempainen-nimen poni oli valinnut ihan itse.

Se Auraa vähän harmitti, että Kempainen, joka osasi sekä lukea että puhua, ei suostunut näyttämään näitä taitojaan muille kuin Auralle. Olivia ja Janina nauroivat, kun Aura kertoi, mitä Kempainen oli hänelle sanonut. Heidän mielestään oli täysin mah-

dotonta, että poni voisi puhua. Mutta oikeastaan oli yhdentekevää, ettei Kemppainen puhunut heille. Tärkeintä oli, että se puhui Auralle.

Kesken ponin paksun harjan selvittämisen Aura yhtäkkiä pysähtyi ja kaivoi puhelimen taskustaan.

– Melkein unohdin, että Liisap on julkaissut uuden videon!

Hän alkoi katsella vlogia puhelimellaan. Kemppainen kurkisteli näyttöä hänen selkänsä takaa.

– Minkälainen nimi tuollainen Liisap muka on, se mutisi. – Eikö siinä ole ainakin yksi ii liikaa?

– Heippa hei, kaikki mun seuraajat! sanoi vaaleatukkainen tyttö videolla. – Tiedätte varmaan, että hyvä ja terveellinen ravinto on ensiarvoisen tärkeä juttu, että pysyy mieli virkeänä!

– No tottahan me se tiedetään, Kemppainen hörähti Auran korvaan. – Mistä tulikin mieleeni, että voisitko hakea minulle ihan

pikku sylillisen heiniä? Olisi paljon mukavampaa seistä harjattavana, jos voisi samalla maistella vähän hyvänmakuista timoteita.

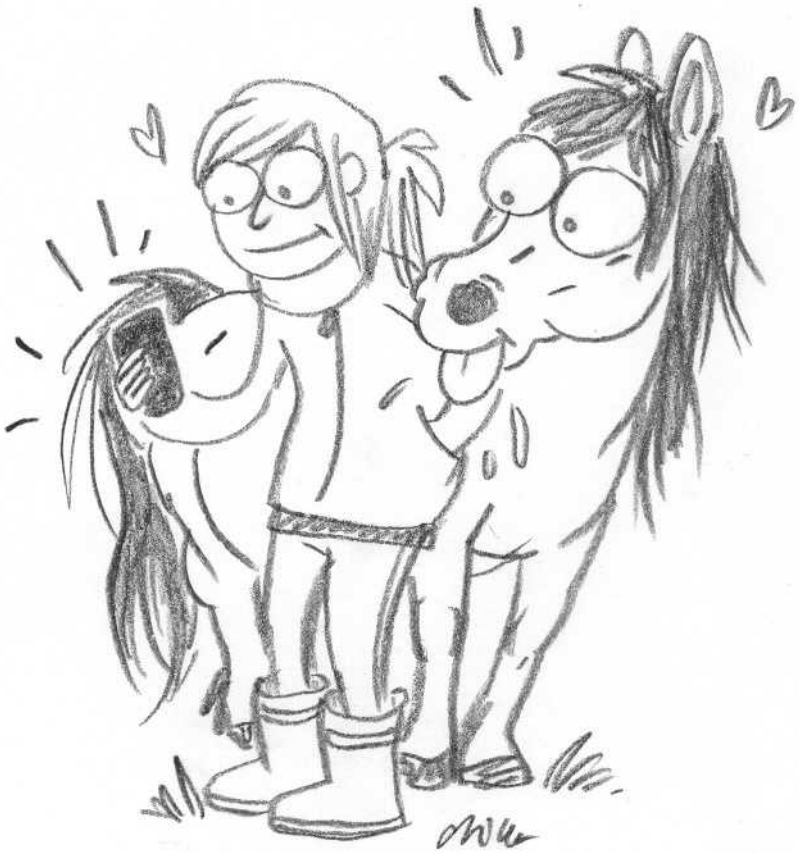
Aura suhahti ponille, että se tajuaisi olla hiljaa. Hänen katseensa oli kiinnittynyt videon tyttöön, joka jatkoi iloista puhepöytäpuheputustaan:

– Jotta iho pysyisi hohtavana ja hiukset kiiltävinä, täytyy muistaa syödä riittävästi vitamiineja. Ja mistäpä vitamiinit saisi helpommin ja paremmin maistuvassa muodossa kuin hedelmistä ja vihanneksista!

Videolla Liisap nosti eteensä pöydälle ison vadin, joka oli kukkuroillaan omenia, päärynöitä ja porkkanoita. Kemppainen hörästi kiinnostuneena korviaan.

– Tänä minulla on tällainen kaupallinen yhteistyö *Virtasen vihanneksen ja hedelmän* kanssa. Kerron, miten heidän hedelmistään voi helposti ja nopeasti tehdä herkullisen hedelmäsalaatin.

Liisap otti esiin veitsen ja alkoi paloittaa omenia. Vesi herahti Kemppaisen kielelle.

- Mistä tuo tyttö on saanut noin ison astiallisen herkkuja? se kysyi Auralta.

- Etkö kuullut? Tämä on kaupallinen yhteistyövideo. Se tarkoittaa, että hedelmäkauppa on lähettänyt Liisapille nuo hedelmät ja porkkanat ja Liisap näyttää sitten videossaan, miten niitä voi käyttää.

– Ihanko oikeasti? Kemppainen huokaisi irrottamatta silmiään hetkeksikään videon tytöstä, joka lohko i omenoita juuri Kemppaisen suuhun sopivan kokoisiksi palasiksi.

– Jos minä tekisin videoita, lähettäisikö hedelmäkauppias minullekin noita ihanan kirpeitä, vihreitä omenia?

– Ei varmastikaan heti, Aura arveli.

– Sinun pitäisi ensin tehdä niin paljon kiinnostavia videoita, että sinulla olisi tarpeeksi seuraajia.

– Minulla on seuraajia, Kemppainen ilmoitti. – Viima seuraa minua joka paikkaan, ja ulkona minua seuraa kaksi varpusta. Aina kun kakin, ne tulevat katsomaan, löytyisikö palleroista kauranjyviä.

Aura pudisti päätään.

– En tarkoita sellaisia seuraajia, vaan niitä, jotka katsoisivat sinun tekemiäsi videoita ja tilaisivat sinun kanavasi.

Hän pysäytti Kemppaisen protestoinnista huolimatta Liisapin videon ja näytti puhelimestaan todella suosittujen Lukon ja Tuuba-